

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Mgr. F. H.**, zastoupen Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 987/11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, č. j. KrÚ 27217/2019/ODSH/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 4. 12. 2019, č. j. 52 A 46/2019 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Holice (dále jen „správní orgán I. stupně“) dne 18. 4. 2018 doručil žalobci oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu do 5 pracovních dnů v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Žalobce podal námitky proti záznamu všech bodů v registru řidičů, v rámci nichž tvrdil, že přestupky nespáchal on, ale někdo jiný. Požádal, aby byly shromážděny veškeré originály či ověřené kopie pokutových bloků, včetně všech zákonných podkladů a hlášení o zaznamenání bodů. Správní orgán I. stupně nejprve námitky účastníka rozhodnutím ze dne 28. 9. 2018 zamítl. K odvolání žalobce však žalovaný toto rozhodnutí zrušil z důvodu, že součástí spisového materiálu nebyla evidenční karta řidiče – žalobce.

[2] Správní orgán I. stupně poté vydal dne 2. 1. 2019 rozhodnutí č. j. MUHO/00007/2019, kterým námitky žalobce proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů opět zamítl [§ 123a - § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu)].

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž zejména namítl, že správní spis postrádá jednotlivá pravomocná rozhodnutí o přestupcích, za něž byly evidovány body. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že pokud neexistují důvodné pochybnosti o údajích v oznámení [viz § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] o uložení pokuty příkazem na místě nebo blokové pokuty, není povinností správních orgánů vyžadovat si k řízení další podklady nutné pro vydání rozhodnutí.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud nepovažoval za důvodnou a zamítl ji. V odůvodnění svého rozsudku nejprve uvedl, že žaloba v podstatě obsahuje tytéž námitky, jež žalobce uplatnil v odvolání, a žalovaný se s nimi věcně vypořádal. S důvody napadeného rozhodnutí se krajský soud ztotožnil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Podle stěžovatele se soud odklonil od aktuální rozhodovací praxe a citoval pouze ta rozhodnutí, která jsou ve stěžovatelův neprospěch. Rozhodnutím žalovaného i napadeným rozsudkem byl stěžovatel flagrantně zkrácen na svých ústavně zaručených právech, zejména na právu na spravedlivý proces. Stěžovatel zopakoval, že spis postrádá jednotlivá pravomocná rozhodnutí o přestupcích, za něž byly v bodové evidenci zaevidovány body. Stěžovatel proto žádal o předložení pravomocných rozhodnutí s tím, že pokud je správní orgán ke spisu nepřipojí, jeví se bodové záznamy nepřezkoumatelnými, a bylo by nutno je anulovat. Všechny předchozí autority tento jediný a naprosto opodstatněný nárok okázale ignorovaly a přenášely tak odpovědnost na stěžovatele, kterému vytýkaly, že nedokáže přesně formulovat a označit každá údajná porušení dopravních předpisů.

[7] Stěžovatel dále namítl, že oznámení o přestupcích jsou pouhým přepisem něčeho, vůči čemu se stěžovatel nemůže bránit, natož smysluplně přezkoumávat. Tyto přepisy nejsou opatřeny podpisem stěžovatele, jejich oprávněnost tak stěžovatel nemůže jakkoliv kontrolovat. Stěžovatel nechápe, jak může mít krajský soud 100% jistotu, že jakákoliv chyba při přepisu zřejmě již neexistujících rozhodnutí je zcela vyloučena. Navíc až podpisem příkazového bloku obviněným se příkaz stává pravomocným a vykonatelným. Je tedy otázkou, jsou-li předmětná rozhodnutí vůbec pravomocná a vykonatelná. Zaslání oznámení bez přiložených rozhodnutí tak v žádném případě nemohou být podkladem pro zápis bodů do bodového systému. Z povahy odůvodnění rozhodnutí žalovaného je naprosto zřejmé, že správní orgán nechápe samotnou podstatu svého konání, a to je toliko

formální přezkum řádné procedury bodových záznamů. Správnímu orgánu tak vůbec nepřísluší skutkově hodnotit jednotlivé delikty a přezkoumávat je v rozhodnutí vyžadovanými důkazy. Tudíž je naprosto irelevantní požadovat po „řidiči“ předložení jakýchkoliv důkazů. Za situace, kdy spis i nadále neobsahuje požadované příkazy, nelze *a priori* vyloučit, že tyto „bloky“ buďto neexistují, či vykazují zásadní nedostatky znemožňující zápis jednotlivých bodových sankcí; napadené rozhodnutí je i nadále nepřezkoumatelné. Napadené řízení dle stěžovatele porušuje základní principy přestupkového řízení. Nezákonnost napadeného rozsudku vyplývá z § 2 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán *ex offio* dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje v podstatě stejné námitky jako v odvolání a v žalobě. Správní orgány dospěly k závěru, že všechna oznámení jsou způsobilými podklady pro záznam bodů a že žalobce skutečně dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Stěžovatel žádným relevantním způsobem údaje obsažené v oznámeních o uložení pokuty příkazem na místě nebo v blokovém řízení nezpochybil. Tato oznámení tak byla dostatečnými a způsobilými podklady pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče stěžovatele. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 105/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Na úvod soud připomíná, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah jeho rozsudku. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. V posuzované věci stěžovatel v podstatě zopakoval tutéž argumentaci jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v žalobě; minimálně přitom reagoval na to, jak se s touto argumentací vypořádal krajský soud. Nejvyšší správní soud nepovažuje za účelné, aby stěžovatele obsírně přesvědčoval o nesprávnosti jeho argumentů; místo toho bude stručně konstatovat své postoje (které se shodují s postoji správních orgánů i krajského soudu) a zaměří se na přípustné kasační námitky.

[12] Se závěry krajského soudu stěžovatel polemizoval v obecné rovině tím, že se soud odklonil od aktuální rozhodovací praxe a vycházel pouze z rozhodnutí, která jsou ve stěžovatelův neprospěch. Nespecifikoval však, od jaké rozhodovací praxe se dle jeho názoru krajský soud odklonil, ani neuvedl žádnou judikaturu, jež by potvrzovala správnost jeho tvrzení.

[13] Krajský soud správně vyložil ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž jednoznačně vyplývá, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. V rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, vymezil rozsah řízení o námitkách následujícím způsobem: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ V rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, pak soud doplnil: „*V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.*“

[14] Stěžovateli nelze přisvědčit, že by správní orgány při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů do bodového systému nemohly vycházet z oznámení o uložení pouty příkazem na místě nebo v blokovém řízení, resp. že by součástí správního spisu vždy musely být rovněž meritorní rozhodnutí o přestupku. Krajský soud správně uzavřel, že k této otázce existuje ustálená judikatura, která potvrzuje správnost postupu správních orgánů v posuzované věci. Z rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, č. 2145/2010 Sb. NSS, plyne, že „*[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných*“. V dalších rozhodnutích (rozsudky ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, či ze dne 23. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35) Nejvyšší správní soud vysvětlil, že ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nemůže dojít (bez dalšího, automaticky) vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tyto závěry potvrzuje rovněž krajským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017 - 23.

[15] V posuzované věci krajský soud správně konstatoval, že stěžovatel neuplatnil v rámci správního řízení ani v řízení o žalobě žádnou konkrétní věcnou námitku, kterou by relevantně zpochybnil skutečnosti uvedené v oznámení o uložení pokuty příkazem na místě či v blokovém řízení (stěžovatel pouze zcela obecně uvedl, že přestupky nespáchal

on, ale někdo jiný). Tato oznámení proto pro záznam příslušného počtu bodů v registru řidičů plně postačovala. Správní orgány tak neměly důvod si opatřovat příslušná rozhodnutí o přestupcích, jak stěžovatel požadoval. Za této situace nemohla ani krajskému soudu vzniknout pochybnost o tom, že došlo k jakékoliv chybě při přepisu rozhodnutí o přestupku. Stěžovatel ani nijak nezpochybnil skutečnost, že rozhodnutí o přestupku byla pravomocná a vykonatelná, ani neuvedl konkrétní indicie nasvědčující tomu, že tato rozhodnutí vykazují zásadní nedostatky znemožňující zápis příslušných bodů. O těchto skutečnostech tak nebylo sporu.

[16] Je také třeba podotknout, že krajský soud po stěžovateli nepožadoval, aby předložil důkazy zpochybňující skutkové závěry samotných rozhodnutí o přestupku (jak se stěžovatel patrně domnívá). Tato rozhodnutí totiž skutečně správní orgány v posuzovaném řízení nemohou s ohledem na presumpci zákonnosti pravomocných správních aktů přezkoumávat. Jak již bylo výše uvedeno, správní orgány v tomto řízení pouze posuzují, zda existuje způsobilý podklad pro provedení záznamu bodů v registru řidičů. Této své povinnosti správní orgány v posuzovaném případě dostaly, pokud při záznamu bodů vyšly z oznámení o uložení pokuty příkazem na místě či v blokovém řízení, která stěžovatel nijak relevantně nezpochybnil. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by správní orgány v posuzovaném správním řízení porušily základní principy přestupkového řízení, resp. že by jakkoliv zkrátily stěžovatele na jeho právech. V souladu se závěrem krajského soudu tak stěžovateli nelze přisvědčit, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné.

[17] Závěrem soud uvádí, že si je vědom toho, že šestý senát usnesením ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 As 174/2019 – 25, předložil rozšířenému senátu otázky týkající se přezkumu záznamu bodů v registru řidičů. Podle šestého senátu existuje nejednotná judikatura mimo jiné i ohledně otázky, za jakých okolností je správní orgán povinen si opatřit originály „pokutových bloků“. Konkrétně se rozšířeného senátu dotázal, zda si musí „*správní orgán opatřit originály pokutových bloků za účelem věcného posouzení námitek proti nim i v případě, že jde o námitky důkazně nepodložené, formulované paušálně (vytýkají pokutovým blokům většinu všech myslitelných vady) a uplatňované šablonovitě (tytéž formulace opakovaně kopírované v různých podáních téhož právního zástupce bez ohledu na okolnosti konkrétního případu)*“⁴⁶. V nyní posuzované věci se však jednalo o odlišnou situaci, neboť stěžovatel proti rozhodnutím o přestupcích (resp. proti pokutovým blokům/příkazům na místě) nevznnesl v podstatě žádné námitky; jen zcela obecně poznamenal, že není jisté, zda jsou tato rozhodnutí pravomocná a vykonatelná, jestli a splňují podmínky pro zápis příslušných bodů v registru řidičů. V takovém případě lze z judikatury jednoznačně dovodit, že si správní orgány nemusely originály „pokutových bloků“ opatřovat. Soud proto nepovažuje za nutné přerušit řízení a vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo

na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu